dosar nr.2-24083002-05-3r-09092024 Judecătoria Cahul, judecător A.Sîrbu

D E C I Z I E

18 decembrie 2024 mun.Cahul

Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul
în componenţa:
preşedintele şedinţei de judecată, judecător Natalia Bondarenco
judecătorii Serghei Pilipenco, Vitalie Movilă

a judecat în ședință fără participarea părților, recursul declarat de pârâtul Serviciul Fiscal de Stat împotriva ordonanței provizorii de obligare a pârâților să nu efectueze/adopte anumite acțiuni/acte, emisă de Judecătoria Cahul sediul central la 07 august 2024, în cauza de contencios administrativ la acțiunea reclamanților SRL „Moldavskii Standart", SRL „Zolotoi Aist" și SRL „Vinsnabtrest" împotriva pârâților Serviciul Fiscal de Stat, Zona Antreprenoriatului Liber „Tvardița" și IP „Oficiul Național al viei și vinului" privind obligarea emiterii actului administrativ constatator al inexistenței obligației de calculare și plată a contribuțiilor obligatorii la Fondul viei și vinului –

C O N S T A T Ă:

1. La 26 iulie 2024 reclamanții SRL „Moldavskii Standart", SRL „Zolotoi Aist" și SRL „Vinsnabtrest" au depus la Judecătoria Cahul cererea de chemare în judecată împotriva pârâților Serviciul Fiscal de Stat, Zona Antreprenoriatului Liber „Tvardița" (în continuare ZAL „Tvardița") și IP „Oficiul Național al viei și vinului", prin care pretind: **emiterea actului administrativ care să constate lipsa la persoanele juridice rezidenți ai ZAL „Tvardița" - SRL „Moldavskii Standart", SRL „Zolotoi Aist" și SRL „Vinsnabtrest", a obligațiunii de calculare și achitare către Fondul viei și vinului a contribuțiilor obligatorii prevăzute de Legea viei și vinului nr.57 din 10.03.2006, în perioada 11.02.2013-11.02.2023.**

În motivarea pretențiilor reclamanții au indicat în cerere, că sunt rezidenți ai ZAL „Tvardița", în baza Legii nr.626 din 03.11.1995 și a certificatelor relevante anexate la prezenta cerere, cu o perioadă de valabilitate până în anul 2025 inclusiv. Genul de activitate principal al reclamanților este: fabricarea, depozitarea și comercializarea en gros a produselor alcoolice/vinicole.

În conformitate cu art.5 din Legea nr.626/1995 și art.13 alin.(2) din Legea nr.440 din 27.07.2001 cu privire la zonele economice libere, „*în cazul adoptării unor legi noi care înrăutățesc condițiile de activitate ale rezidenților zonelor economice libere în ceea ce privește regimurile vamale, fiscale și alte regimuri prevăzute de legile care reglementează activitatea zonelor libere, rezidenții au dreptul, pe parcursul aceleiași perioade de timp (adică timp de 10 ani, dar nu mai mult decât termenul maxim de funcționare a unei anumite zone libere), să-și desfășoare activitatea în conformitate cu legile în vigoare înainte de data intrării în vigoare a noilor legi*".

În perioada în care reclamanții dețineau statutul de rezidenți ai ZAL „Tvardița”, la 16 noiembrie 2012 a fost adoptată Legea nr.262 pentru modificarea și completarea unor acte legislative (intrată în vigoare la 11.02.2013), conform căreia la Legea viei și vinului nr.57 din 10.03.2006 au fost operate, inclusiv modificările următoare: 1) a fost creat Fondul Viei și Vinului – art.323 alin.(1) din Legea viei și vinului; 2) au fost definite sursele de formare a Fondului Viei și Vinului – art.323 alin.(2) din Legea viei și vinului; 3) au fost stabiliți plătitorii de contribuții obligatorii către Fondul Viei și Vinului – art.323 alin.(4) din Legea viei și vinului; 4) a fost stabilit cuantumul contribuțiilor obligatorii către Fondul Viei și Vinului – art.323 alin.(5) din Legea viei și vinului; 5) autoritățile fiscale au fost investite cu dreptul de a aplica măsuri de executare silită a datoriilor și penalităților de la plătitorii de contribuții obligatorii către Fondul Viei și Vinului, similare celor revăzute la Titlul V din Codul Fiscal al Republicii Moldova – art.323 alin.(10) din Legea viei și vinului.

Legea viei și vinului a devenit o lege care a pus în aplicare un regim de achitare a plăților obligatorii către Fondul Viei și Vinului, care nu era prevăzut anterior de vreo lege sau act normativ. Acest regim nou a înrăutățit condițiile activității comerciale a reclamanților prin faptul, că a stabilit condiții legislative noi pentru activitatea comercială, care anterior nu existau pentru reclamanți. Legea nr.262/2012 a stabilit că taxa către Fond este o plată obligatorie cu caracter nerambursabil. În plus, Legea nr.262/2012 a stabilit pentru plătitorul de contribuții obligatorii către Fond o serie de drepturi și obligațiuni, și anume: 1) plătitorul este obligat să prezinte la autoritatea fiscală darea de seamă privind calculul contribuțiilor conform unui formular tipizat, aprobat de Serviciul Fiscal de Stat – art.323 alin.(7) din Legea viei și vinului; 2) plătitorul este în drept să includă suma contribuțiilor plătite la Fond în componența cheltuielilor care vor fi deduse – art.323 alin.(8) din Legea viei și vinului; art.31 alin.(5^1) din Codul fiscal; 3) plătitorul este obligat să achite o penalitate pentru fiecare zi de întârziere a achitării contribuției către Fond – art.323 alin.(9) din Legea viei și vinului.

O condiție nouă pentru activitatea reclamanților în regimul diferit/nou menționat este și faptul, că autoritățile fiscale sunt în drept să aplice măsuri de executare silită a datoriilor și penalităților de la plătitorii de contribuții obligatorii către Fond, similare celor prevăzute la Titlul V din Codul fiscal al Republicii Moldova (art.323 alin.(10) din Legea viei și vinului), precum și că gestionarea colectării contribuțiilor de la plătitori, evidența contribuțiilor, calculele penalităților, precum și urmărirea datoriilor către Fond se efectuează de către autoritățile fiscale similar modului stabilit conform legislației fiscale pentru administrarea impozitelor și taxelor (art.323 alin.(11) din Legea viei și vinului).

Având în vedere circumstanțele de fapt și de drept expuse, precum și ținând cont de prevederile normative privind garanțiile de stat prevăzute la art.13 alin.(2) din Legea nr.440/2001 și art.5 din Legea nr.626/1995, reclamanții nu sunt obligați să calculeze și să achite contribuții obligatorii către Fondul viei și vinului, prevăzute de Legea viei și vinului, în perioada 11 februarie 2013 – 11 februarie 2023.

2. Concomitent, reclamanții au depus cerere privind emiterea ordonanței provizorii, în ordinea prevăzută de art.215 Cod administrativ.

În motivarea cererii au indicat că, reclamanții ca rezidenți ai zonei economice libere au fost scutiți provizoriu de achitarea contribuțiilor obligatorii către Fondul viei și vinului (Fondul Vinului), și anume în perioada 11 februarie 2013 – 11 februarie 2023, motiv pentru care, prin acțiunea în obligare, solicită să fie anulat actul administrativ de respingere a solicitării și obligarea pârâților să emită actul administrativ de constatare a lipsei pentru reclamanți a obligațiunii de a calcula și achita contribuții obligatorii către Fondul viei și vinului, prevăzute de Legea viei și vinului, în perioada 11.02.2013 – 11.02.2023.

Totodată, până în momentul în care instanțele de contencios administrativ se vor expune pe marginea pretențiilor formulate de reclamanți, pârâții – ZAL „Tvardița", Serviciului Fiscal de Stat și IP „Oficiul Național al Viei și Vinului" ar putea să întreprindă o serie de acțiuni (acte) cu scopul impunerii reclamanților să achite contribuții către Fondul viei și vinului. În final, acțiunile pârâților ar putea avea consecințe grave și ireparabile pentru fiecare dintre reclamanți.

În temeiul art.214, 215 Cod administrativ, solicită eliberarea ordonanței provizorii prin care să le fie interzisă pârâților – ZAL „Tvardița", Serviciului Fiscal de Stat și IP „Oficiul Național al Viei și Vinului" să efectueze orice acțiuni sau să adopte (întocmească) orice acte (decizii) legate sau îndreptate spre obligarea reclamanților să achite contribuții către Fondul viei și vinului, până la data intrării în vigoare a hotărârii în cauză.

3. La 07 august 2024 judecătorul Judecătoriei Cahul sediul central a admis cererea reclamanților și a emis ordonanța provizorie, prin care s-a dispus:

- se obligă ZAL „Tvardița", Serviciului Fiscal de Stat și IP „Oficiul Național al Viei și Vinului" să nu efectueze acțiuni și să nu adopte/întocmească orice acte/decizii legate sau îndreptate spre obligarea reclamanților SRL „Moldavskii Standart", SRL „Zolotoi Aist" și SRL „Vinsnabtrest" la achitarea contribuțiilor către Fondul Viei și Vinului până la adoptarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile pe caz.

4. La 20 august 2024 pârâtul Serviciul Fiscal de Stat a depus cererea de recurs, solicitând anularea ordonanței provizorii din 07.08.2024 și emiterea unei noi încheieri, prin care să fie respinsă cererea reclamanților cu privire la emiterea ordonanței provizorii.

În argumentarea cererii de recurs a invocat, că ordonanța provizorie este neîntemeiată. Atât cazul bine justificat privind existența unor convingeri serioase rezonabile privind temeinicia pretenției revendicate de reclamanți, cât şi consecințele grave şi ireparabile a căror iminentă producere ar fi înlăturate prin emiterea ordonanței provizorii solicitate, trebuie să fie probate, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, întrucât existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat asigurarea acțiunii în contencios administrativ. Pentru a emite ordonanță provizorie, instanța de judecată nu poate aprecia discreționar şi arbitrar necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză,

trebuie să ofere suficiente indicii aparente privind legalitatea pretenției revendicate de reclamanți, fără a analiza pe fond conținutul acțiunii în contencios administrativ.

Reclamanții nu au invocat şi probat care ar putea fi consecințele ireparabile ale actului administrativ, în temeiul cărora instanța ar putea să conchidă că neemiterea ordonanței provizorii ar avea impactul negativ prevăzut de normele legale precizate. Au demonstrat doar dreptul său de a cere asigurarea acțiunii. În special, nu a fost probată iminența producerii unui prejudiciu grav şi ireparabil prin exercitarea de către Serviciul Fiscal de Stat a atribuțiilor consfințite prin lege. Argumentul reclamanților referitor la faptul că pârâtul poate întreprinde o serie acțiuni menite să oblige reclamanții să achite contribuții la Fondul viei şi vinului, este neîntemeiat. Instanța de judecată prin ordonanța emisă a atins drepturile Serviciului Fiscal de Stat prevăzute prin lege şi a admis o gravă ingerință în sarcinile de bază ale organului fiscal, care au fost atribuite de organul legislativ. Atribuțiile Serviciului Fiscal de Stat în sectorul viticulturii şi vinificaţiei sunt reglementate în art.32^3 alin.(10) şi (11) din Legea viei şi vinului nr.57/2006, conform căruia Serviciul Fiscal de Stat va aplica măsurile de asigurare şi de executare silită a datoriilor și penalităților calculate ale plătitorilor de contribuții obligatorii către Fond similare celor prevăzute în titlul V al Codului fiscal. Gestionarea colectării contribuțiilor de la plătitori, evidența contribuțiilor, calculele penalităților, precum şi urmărirea datoriilor către Fond se efectuează de către Serviciul Fiscal de Stat, similar modului stabilit conform legislației fiscale pentru administrarea impozitelor şi taxelor.

Cât privește cel de-al doilea temei prevăzut de legislator în vederea emiterii ordonanței provizorii - evitarea consecințelor grave şi ireparabile – reclamanții nu au argumentat prin care acțiuni anume, neemiterea ordonanței provizorii, ar duce la survenirea unor consecințe ireparabile. Consecințele grave şi ireparabile, precum temeinicia pretenției revendicate, nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoanele lezate, prin probe concludente şi pertinente. Măsurile provizorii aplicate în fiecare caz separat de către instanța de judecată țin de substanța obiectului acțiunii. Prevenirea unei pagube iminente presupune prevenirea unui prejudiciu material viitor şi previzibil, care ulterior, după adoptarea hotărârii, nu ar putea fi îndeplinit.

5. *Participanții au fost notificați despre data examinării recursului și le-a fost oferit termen pentru depunerea referinței și pentru a opta cu privire la necesitatea administrării de noi probe. În termenul stabilit, reclamanții SRL „Moldavskii Standart", SRL „Zolotoi Aist" și SRL „Vinsnabtrest" nu au depus referință, și nimeni din participanți nu a invocat necesitatea administrării probelor noi, astfel că instanța de recurs va verifica legalitatea și temeinicia încheierii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei.*

6. Verificând materialele cauzei şi analizând în complex argumentele şi criticile invocate în recurs, Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul conclude asupra necesității admiterii recursului declarat de pârâtul Serviciul Fiscal de Stat, casării integrale a ordonanței provizorii emisă la 07.08.2024 de Judecătoria Cahul sediul central, cu emiterea unei noi decizii, prin care cererea de emitere a ordonanței provizorii să fie respinsă ca neîntemeiată, din considerentele ce succed.

În sprijinul concluziei enunțate Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul punctează următoarele argumente.

Conform art.241 alin.(3) Cod administrativ, „*pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătoreşti se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva*", iar potrivit art.195 Cod administrativ, "*procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171*", și potrivit art.218 Cod administrativ "*examinarea şi soluţionarea în fond a acţiunii în contencios administrativ are loc conform prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele excepţii …*".

Conform art.426 alin.(3) Cod de procedură civilă, „*recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători …".*

Conform art.241 Cod administrativ, „*încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărîre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi*".

În conformitate cu prevederile art.243 alin.(2) Cod administrativ, „*instanţa competentă soluţionează recursul împotriva încheierilor judecătoreşti fără şedinţă de judecată. Dacă consideră necesar, instanţa competentă poate cita participanţii la proces".*

Conform art.243 alin.(3) Cod administrativ, „*decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris".*

Conform art.242 Cod administrativ*, „recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic".*

Astfel, din actele cauzei rezultă, că ordonanța provizorie a fost emisă de Judecătoria Cahul sediul central la 07 august 2024, iar cererea de recurs a fost depusă la 20.08.2024. Colegiul constată că recursul a fost declarat în termenul prevăzut de art.242 Cod administrativ - 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești. Recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurentul își întemeiază pretențiile.

În condițiile descrise, în temeiul reglementărilor art.233, 236, 241 Cod administrativ, Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului în cauză, motiv din care acesta urmează a fi judecat în fond.

Verificând legalitatea și temeinicia ordonanței provizorii emisă de Judecătoria Cahul sediul central la 07 august 2024, prin prisma argumentelor invocate de părți și a materialelor din dosar, Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul conchide că, judecătorul primei instanțe examinând cererea depusă de reclamanții SRL „Moldavskii Standart", SRL „Zolotoi Aist" și SRL „Vinsnabtrest", împotriva pârâților Serviciul Fiscal de Stat, Zona Economică Liberă „Tvardița" și IP „Oficiul Național al viei și vinului", eronat a interpretat norme de drept material și procedural, adoptând o soluție care urmează să fie desființată.

7. Din materialele cauzei se desprinde că la 28 mai 2024 reclamanții s-au adresat cu cerere prealabilă către Serviciul Fiscal de Stat, ZAL „Tvardița” și IP „Oficiul Național al Viei și Vinului”, solicitând: constatarea ilegalității refuzului scris al Serviciului Fiscal de Stat nr.88190 din 17.05.2024, refuzului tacit al IP „Oficiul Național al Viei și Vinului” și ZAL „Tvardița”, prin care urma să fie constatată lipsa la reclamanți a obligațiunii de calculare și achitare către Fondul viei și vinului a contribuțiilor obligatorii, prevăzute de Legea viei și vinului, în perioada 11 februarie 2013 – 11 februarie 2023; emiterea actului administrativ constatator al inexistenței obligației de calculare și plată a contribuțiilor obligatorii la Fondul viei și vinului.

La 26 iunie 2024 Serviciul Fiscal de Stat a emis răspunsul nr.26-08/2-08/109569, cu referire la cererea prealabilă din 28.05.2024, comunicând că nu se atestă temeiuri de emitere a actului administrativ solicitat, deoarece contribuțiile obligatorii datorate Fondului viei și vinului sunt reglementate de legislația nefiscală, și nu conțin substanța juridică a unor impozite și taxe, iar mecanismul garanției prevăzut de art.5 din Legea nr.626/1995 nu este aplicabil în privința contribuțiilor obligatorii la Fondul viei și vinului /f.d.26/.

8. Efectuând controlul judiciar al ordonanței contestate, Colegiul constată că instanța de fond greșit a ajuns la concluzie că în speță sunt întrunite temeiuri pentru admiterea cererii reclamanților de emitere a ordonanței provizorii, or, judecătorul nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, fapt care a dus la emiterea unei soluții neîntemeiate.

În acest context, urmează a fi reținut că art.215 Cod administrativ stabilește expres: *„(1) În cazurile **care nu cad sub incidența art.214**, reclamantul poate solicita instanței de judecată care examinează acțiunea în contencios administrativ emiterea unei ordonanțe provizorii. Pînă la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, reclamantul poate solicita emiterea unei ordonanțe provizorii instanței de judecată la care se va depune acțiunea. (2) Instanța de judecată poate emite o ordonanță provizorie dacă: a) **în baza unei examinări sumare, ajunge la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată;** și b) **emiterea ordonanței este necesară pentru evitarea consecințelor grave și ireparabile pentru reclamant**. (3) Prevederile art. 214 alin. (3)–(5), (7) și (8) se aplică corespunzător”.*

Reclamanții au depus cererea privind emiterea ordonanței provizorii, în ordinea prevăzută de art.215 Cod administrativ.

Urmează a fi notat că, ordonanța provizorie este unul din mijloacele de ocrotire provizorie și urgentă care urmărește asigurarea protecției efective a drepturilor persoanei prevăzute de art.17 Cod administrativ, și care nu se referă la suspendarea executării unui act administrativ individual defavorabil. Ordonanța provizorie este o instituție și un mijloc de protecție efectivă a drepturilor, instituită prin dispoziție judecătorească executorie.

Ordonanța provizorie presupune revendicarea unui drept prin impunerea unei conduite (acțiuni/inacțiuni) autorității publice pentru a evita anumite consecințe grave și ireparabile, dar cauzate printr-un alt tip de activitate administrativă decât cea a emiterii

unui act administrativ individual. Altfel spus, o ordonanță provizorie este posibilă dacă cetățeanul dorește un beneficiu pozitiv pe care autoritățile nu i l-au acordat. Ordonanța provizorie se emite doar atunci când, examinând acțiunea, instanța constată că există argumente foarte puternice că acțiunea are șanse să fie admisă, iar dacă judecătorul nu va emite urgent ordonanța provizorie – activitatea administrativă a autorității publice va cauza prejudicii grave și care nu vor putea fi reparate.

Colegiul reține și prevederile art.22 Cod administrativ, care stabilesc expres că „*autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sînt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, pînă la proba contrarie”*.

La fel sunt relevante la caz și prevederile art.219 alin.(1),(3) Cod administrativ, în conformitate cu care, „*instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces”*.

Raportând normele legale enunțate la circumstanțele speței, Colegiul consideră că în speță nu sunt întrunite temeiurile legale pentru emiterea ordonanței provizorii. Or, ordonanța provizorie se emite numai în cazurile în care se întrunesc cumulativ condițiile stabilite în art.215 alin.(2) Cod administrativ, și anume, ca în baza unei examinări sumare, instanța să ajungă la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată şi să fie demonstrat că emiterea ordonanței este necesară pentru evitarea consecințelor grave şi ireparabile pentru reclamant.

Analizând actul judecătoresc contestat, Colegiul consideră că prima instanță a ajuns la concluzie greșită că în speță sunt îndeplinite condițiile de emitere a ordonanței provizorii stabilită la art.215 alin.(2) lit.a) Cod administrativ, manifestată prin refuzul Serviciului Fiscal de Stat de a emite actul administrativ solicitat (de confirmare a lipsei obligației de plată). Or, studiind conținutul răspunsului autorității fiscale privind solicitarea rezidenților zonelor economice libere Tvardița, Colegiul a stabilit că autoritatea publică a comunicat că nu dispune de temei legal pentru emiterea unui act administrativ, iar *mecanismul garanţiei de stat prevăzut de art.5 din Legea nr.626/1995 nu este aplicabil în privinţa contribuţiilor obligatori la Fondul Viei şi Vinului, or achitarea acestora nu constituie o înrăutăţire a condiţiilor de activitate în ce priveşte regimul fiscal*; sistemul fiscal reprezintă totalitatea impozitelor și taxelor, alte plăți efectuate în limitele relațiilor reglementate de legislația nefiscală nu fac parte din categoria plăților obligatorii denumite impozite și taxe.

Colegiul menționează că, deși din răspunsul oficial al Serviciului Fiscal de Stat s-ar putea deduce predispoziția acestei autorități de a impune reclamanții la plata contribuțiilor obligatorii la Fondul viei și vinului prin eventuale acte emise în regim de putere publică, prima instanță a ajuns la concluzia nefondată și prematură că, actele

prezentate de reclamant la etapa dată a procesului ar fi suficiente pentru ca în baza unei examinări sumare, instanța de judecată să ajungă la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată. Or, expresia „*pretenția revendicată de reclamant este întemeiată*” urmează a fi apreciată în corelație cu obiectul acțiunii în obligare, prin care se urmărește impunerea autorității publice să emită actul administrativ individual solicitat de reclamant.

Colegiul menționează că la etapa înaintării cererii cu privire la eliberarea ordonanței provizorii, instanței nu i-au fost prezentate suficiente probe şi argumente care ar fi permis în baza unei examinări sumare să concluzioneze despre temeinicia pretenției revendicate de reclamant. Aprecierea sumară a obiectului acțiunii - obligarea emiterii actului administrativ constatator al inexistenței obligației de calculare și plată a contribuțiilor obligatorii la Fondul viei și vinului – nu poate prin el însăși genera concluzia asupra temeiniciei pretențiilor acțiunii, or din circumstanțele cauzei este indubitabil că anumite facilități ale rezidenților ZAL ”Tvardița” sunt instituite și protejate prin lege, și atât timp cât anumite pretinse drepturi (interese) ale reclamanților nu sunt încălcate prin acte și acțiuni administrative contestabile ale autorităților publice, se prezumă că protecția legală nu este periclitată, și o atare situație ridică întrebări cu privire la admisibilitatea acțiunii prin prisma revendicării dreptului vătămat.

Prin urmare, luând în considerare că reclamanții nu au demonstrat instanței întrunirea condiției prevăzute în art.215 alin. (2) lit.a) Cod administrativ, se constată lipsa temeiurilor legale pentru emiterea ordonanței provizorii, or, pentru aplicarea instituției ordonanței provizorii, urmează a fi întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art.215 alin.(2) Cod administrativ.

Colegiul consideră că reclamanții nu au prezentat suficiente probe nici în vederea demonstrării unor eventuale consecințe grave şi ireparabile pentru ei, în cazul respingerii cererii privind eliberarea ordonanței provizorii. În susținerea argumentului privind existența în speță a condiției stabilite de art.215 alin.(2) lit.b) Cod administrativ, reclamanții au invocat că pârâții ar putea să întreprindă o serie de acțiuni (acte) cu scopul impunerii reclamanților să achite contribuții către Fondul viei și vinului, acțiuni care ar putea avea consecințe grave și ireparabile pentru fiecare dintre reclamanți. Pentru a realiza seriozitatea anumitor evenimente în capacitatea de a produce consecințe, acestea urmează a fi cuantificate. Și doar ulterior s-ar putea aprecia dacă ar fi sau nu ireparabil un anumit prejudiciu cuantificat. În caz contrar nu ar fi posibil de apreciat nici seriozitatea presupusului prejudiciu, nici caracterul ireparabil al acestuia. Însă ordonanța provizorie nu poate fi emisă întru interzicerea întreprinderii anumitor acțiuni sau emiterii unor acte îndreptate spre obligarea la plata contribuțiilor către Fondul viei și vinului, în cazul în care nu pot fi evaluate prejudiciile cu caracter ireparabil.

Prin urmare, în circumstanțele descrise Colegiul ajunge la concluzie că reclamanții nu au demonstrat instanței că sunt întrunite cumulativ condițiile de emitere a ordonanței provizorii prevăzute la art.215 alin.(2) Cod administrativ, argumentele reclamanților, susținute de judecătorul instanței de fond, nu și-au găsit confirmare. Din aceste motive, se impune respingerea cererii înaintată de reclamanții SRL „Moldavskii Standart”, SRL „Zolotoi Aist” și SRL „Vinsnabtrest”, privind emiterea ordonanței provizorii.

Din considerentele menționate şi având în vedere faptul că cererea de recurs este întemeiată, Colegiu specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul ajunge la concluzia de a admite recursul, a anula ordonanța provizorie din 07 august 2024 emisă de Judecătoria Cahul sediul central, cu pronunțarea unei noi încheieri, prin care cererea de emitere a ordonanței provizorie să fie respinsă ca neîntemeiată.

Conform art.243 alin.(1) lit.c) Cod administrativ, „*examinând recursul împotriva încheierii judecătoreşti, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: ... anulează încheierea şi adoptă o nouă încheiere*”.

În baza celor expuse, potrivit prevederilor art.243 alin.(1) lit.c) Cod administrativ, Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul –

D E C I D E:

Se admite recursul declarat de pârâtul Serviciul Fiscal de Stat.

Se casează integral ordonanța provizorie, emisă la 07 august 2024 de Judecătoria Cahul sediul central, prin care s-a dispus obligarea ZAL „Tvardița”, Serviciului Fiscal de Stat și IP „Oficiul Național al Viei și Vinului” să nu efectueze acțiuni și să nu adopte/întocmească orice acte/decizii legate sau îndreptate spre obligarea reclamanților SRL „Moldavskii Standart”, SRL „Zolotoi Aist” și SRL „Vinsnabtrest” la achitarea contribuțiilor către Fondul Viei și Vinului, până la adoptarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile pe caz.

Se adoptă o nouă hotărâre, după cum urmează.

Se respinge ca neîntemeiată cererea reclamanților SRL „Moldavskii Standart”, SRL „Zolotoi Aist” și SRL „Vinsnabtrest” cu privire la eliberarea ordonanței provizorii în ordinea prevăzută de art.215 Cod administrativ, în cadrul judecării acțiunii reclamanților SRL „Moldavskii Standart”, SRL „Zolotoi Aist” și SRL „Vinsnabtrest” împotriva pârâților Serviciul Fiscal de Stat, Zona Antreprenoriatului Liber „Tvardița” și IP „Oficiul Național al viei și vinului” privind obligarea emiterii actului administrativ constatator al inexistenței obligației de calculare și plată a contribuțiilor obligatorii la Fondul Viei și Vinului.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Preşedintele şedinţei, judecătorul Natalia Bondarenco

Judecătorii Serghei Pilipenco

Vitalie Movilă